Ч. 118. Субота 8 червня (26 мая) 1907 Рік XVII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провинциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Нова рада державна. — Цїсар в Будапештї. — З Угорщини.

Вчера по полудни відбуло ся у Відни засїданє ради міністрів, на котрім остаточно уложено престольну бесїду і пороблено приготовленя потрібні до відкритя ради державної. Відкритє ради державної, як звістно, відбуде ся дня 17 с. м. Перше засїданє буде чисто формальне. П. президент міністрів представить палатї президента з титулу старшиньства, котрим буде імовірно др. Функе, уроджений дня 5 січня 1834 р. Вісьмох наймолодших членів палати буде дїяльних в характері тимчасових секретарів. Они відчитають присягу у всїх языках уживаних в Австриї. Присяга в язицї єврейскім не буде відчитана, позаяк еврейский язик не єсть ніяким краєвим языком. По зложеню присяги заявить президент палати, коли і котрого дня Є. В. Цїсар відчитає престольну бесїду.

На слїдуючім засїданю палати будуть відчитані виборчі протести, а відтак палата буде подїлена жеребом на 9 відділів, котрим будуть віддані до справозданя виборчі акти. На тім самім засїданю Чехи і Хорвати внесуть свої правно-державні протести. Вільнодумні Нїмцї спротивлять ся тому, що мають бути поминені при обсадї президиї палати, так що імовірно буде утворена посада третого віцепрезидента. Так само социял-демократи спротивлять ся виборови члена сторонництва християньско-суспільного на президента палати.

Нїмецка людова фракция і нїмецкі аґрарристи утворили спільну клюбову орґанїзацию, котра буде числити 51 членів. З тої клюбової орґанїзациї виключено поступову фракцию а то тому, що часть членів противила ся принятю пп. Офнера, Куранди і Гока. Нова орґанїзация має називати ся „Deutsch-nationaler Verband" („Народно-нїмецкий Союз") і буде одержувати тїсні зносини з давними независимими всенїмцями, котрі тепер називати себе будуть нїмецкою радикальною партиєю. Лїберальні нїмецкі дневники остро критикують сей новий народно-нїмецкий союз за його нетолеранцию супроти Жидів і за відступленє від засад поступу та лїбералїзму. Сей союз утворено в послїдній хвили, щоби ратувати становище міністрів Прадого і Дершати. Рівночасно підносять лїберальні дневники обставину, що народно-нїмецкий союз буде в многих случаях вязати ся з християньско-социяльною партиєю.

Перед виборами деякі нїмецкі полїтики пропаґували утворенє союза всїх нїмецких ґруп парляментарних в цїли солїдарного поступованя против Славяньства. По виборах показало ся, що здїйстненє сего пляну не мислиме, що ґрупи представителїв нїмецкого народу розпадуть ся на дві непримиримі сторони: клерикальну і вільнодумну. І дїйстно, розпочали ся переговори між християньско-социяльними і клерикалами з одної сторони, а між вільнодумними і демократичними послами нїмецкими з другої. Католицкий центр і християньско-социяльні вже рішили злучити ся в оден клюб, а дня 10 с. м. та унїя має бути дефінїтивно ухвалена і проголошена. Супротив того палата послів одержить сильний до 100 послів числячий клюб, против котрого стане клюб социяльно-демократичний з своїми 88 послами.

Цїсар виїхав вчера по полудни з дружиною до Будапешту і прибув там о год. 7·30 вечером. Перед двірцем і по улицях, ведучих до замку, зібрали ся величезні товпи народу і витали монарха з одушевленем. З огляду на то, що социяльно-демократична орґанїзация візвала вчера робітників до демонстрованя за загальним правом голосованя, сконсиґновано на улицях значну скількість полїциянтів. — Також архикнязь Франц Фердинанд прибуває нинї до Будапешту, аби взяти участь в коронацийних торжествах. — Палата послів угорского сойму вела вчера дальшу дискусию над

---

17)

В дорозї по атлянтийских островах.

Після дра А. Гоффа, Е. Шардта і др. — зладив К. Вербенко.

(Дальше).

Три днї і три ночи лежав так Льопез не рушаючись. Відтак вернув нишком і обережно назад до побережа. Корабля вже не було. Перед ним виднїло ся широке море, безконечний овид. Не було видко анї одного судна на мори, анї слїду з людий, з котрими разом жити так єму опротивіло, що він їх хотів на завсїгди покинути. І коли він так розглянув ся, коли побачив тихе море, богатий, цвитучий остров і величаву природу а очи єго не могли надивити ся на то чудове видовище, то грудь єго, що знала доси лиш безконечне горе, наповнила безконечна радість. Той подоптаний, погорджений чоловік, котрого сам вид своїм страшним калїцтвом викликував страх і відразу, почув ся вільним і щасливим. Лише що недавно невільник і жебрак став він тепер богачем і королем, володїтелем сего просторого і красного острова.

Капітан корабля, котрому жаль стало добровільного заточника, лишив єму трохи провіянту та деяких лахів і лист, в котрім написав єму, що за рік приїде знову, нехай Льопез не боїть ся і не втїкає перед кораблями, які би там причалювали, бо єму нїхто нїчого злого не зробить.

Заточник розпочав тепер таке житє як Робінзон Крузо, але о скілько нужденнїйше мусїв він жити! Своїм тикотем правої руки і лївою рукою без великого пальця викопав собі Льопез по безконечно великих трудах досить велику печеру в пісковатій збочи. Живив ся корінцями з лїса і рибою. Борба з природою вимагала всїх его сил і з нужденного калїки зробила героя. Так жив він рік в щастю і спокою. Розповідати, як він жив, значило би повтаряти тут пригоди Робінзона.

Аж ось одного дня добачив він якесь вітрило на овидї. То був той Портуґалець, що прийшов подивити ся, що стало ся з нещасливим. Льопез не вірив вже нїчиїм приреченям. Як віцекороль зломив своє приреченє, так могли би єго зломити й другі, що єго єму давали. Згадка страшної єго минувшости відозвала ся в нїм знову з такою силою, що він заводячи на весь голос, втїк до лїса і укривав ся там через кілька днїв і ночий, аж був певний, що Портуґалець від'їхав. Аж тодї вернув він назад до своєї печери. Там застав він запас поживи і знову письмо подібного змісту як перше. Далеко на мори побачив ще відпливаючий корабель. Нараз побачив він, що щось тріпоче у водї і боре ся з филями. Він притягнув то до берега, а то був когут, котрий видко якимсь способом вилетїв з корабля і упав у воду. Єму здавало ся, що то таке саме прогнане сотворінє як він і він взяв єго до себе, але вже не мав охоти єго зарізати та з'їсти яко присмак, від котрого вже давно був відвик. Когут той став єму за товариша, за приятеля, увеселяв єго своїм піянєм і ходив всюди за ним крок в крок. З цїлою ніжностию свого серця пристав він до того зьвіряти і розмовляв з ним мов би з якою людиною.

Минули довгі роки. Кораблї приплwивали й відпливали, але анї один не побачив нїколи заточника на сьв. Єленї. Він ховав ся перед кождим. Але мореплавцї навідували ся за кождий раз до єго печери. Льопез став був славним чоловіком, весь сьвіт говорив про него. Та й до короля Портуґалїї дійшла була чутка про того якогось дивного пустинника із сьв. Єлени. Король хотів єго побачити, хотів з ним поговорити і обіцяв єму, що забезпечить єму приїзд і помилує єго, скоро він приїде. Але Льопез не вірив і королеви, а заточника не міг нїхто зловити.

Аж ось стало ся так, що якийсь маляйский невільник втїк був з корабля, котрий причалив був до сьв. Єлени. Льопез лиш дуже нерадо видів чорного побіч себе на острові, бо той нарушав єго самоту; він обходив ся з чорним так люто, що той втїк назад на найблизший корабель, який задержав ся був коло острова. Капітанови того корабля, Тейзейрі, зрадив невільник криївку заточника в лїсї. Льопеза зловили і привели на корабель. Тейзейра розмавляв з ним довго і обходив ся з ним так добре, що нещасливий перестав вже був боятися, але таки не дав ся намовити, щоби вертав з ним до Портуґалїї. Тейзейра пустив єго длятого назад в єго самоту.

Ся подїя викликала в души Льопеза велику зміну. Туга за вітчиною відозвала ся в нїм

законом о зелізничій службі. Посол сербский Політ виступив против закона і промавляв остро против хорватского міністра Йосиповича, закидаючи ему, що не звернув уваги міністрів на наслідки того закона. Йосипович повинен подати ся до димісиї. (Серед Хорватів грімкі оплески; на лавах Мадярів оклики: Нехай живе Йосипович!) Відтак промавляв посол ґр. Батяній, докоряючи Хорватам, що відкидають дружну руку, подавану їм Мадярами.

Новинки.

Львів, дня 7-го червня 1907.

— З Виділу краєвого. На заступника члена Виділу краєвого на місце помершого бл. п. М. Глиджука, покликав п. Маршалок до урядованя посла Октава Салю. — Виділ краєвий іменував практиканта концептового концинїстом в бюрі посередництва праці.

— Церковний музей у Львові. Є. Ексц. Впреосьв. Митрополит Шептицкий вбогатив, як довідує ся „Руслан", руский церковний музей у Львові справдішним даром. Перебуваючи недавно тому в Римі, закупив принагідно близько 50 образів старинних западної культури. Є то твори штуки з 16, 17 і 18 століття. Многі з тих образів мають дуже велику вартість артистичну і музеальну.

— Зелізниця Коломия-Косів. Черновецкі ґазети доносять, що др. Зонненфельд з Черновець дістав дозвіл на передвступні роботи около будови зелізничого шляху з Коломиї до Косова. Та зелізниця получить ся відтак зі шляхом зелізниці, який доходить з Неполоковець до Вижниці, а потім буде продовжений шлях понад Черемош до Устерік, а звідтам вздовж Чорного Черемоша до Жабя і Буркуту. Недоступне доси ядро нашої Чорногори стане тоді одним з найкрасших місць для туристів, а мало учащаний тепер Буркут буде людним місцем купелевим.

— Вступні іспити до І. кляси академічної рускої ґімназиї у Львові зачнуть ся дня 5 липня, с. є. в пятницю о 3 годині по пол. Родичі і опікуни мають зголошувати своїх синів зглядноупилів до того іспиту в четвер дня 4 липня і в пятницю дня 5 липня до 11 години перед полуднем. Пізнїйші зголошеня в сїм речеицп, с. є. перед феріями не можуть бути узгляднені. При зголошеню в канцеляриї дирекциї треба предложити сьвідоцтво окінченої 4-ої кляси школи народної (приватисти, с. є. ученики, котрі до того іспиту приготовляли ся приватно, суть від того обовязку увільнені), метрику хрещеня і посьвідчене щепленої віспи.

— Іспит учеників-приватистів і тих, що за призволом ц. к. Ради шкільної краєвої можуть перед феріями здавати вступний іспит до кляси II.—VII. зачне ся дня 25 червня о 8 год. рано. Зголосити ся треба день наперед в дирекциї і виказати ся сьвідоцтвом моральности.

— Дрібні вісти. П. Мария Сияк, наша землячка, оперова артистка в Барцельони, устроює концерт в неділю 9 с. м. в Перемишли. — Яков Зеґаль, занятий в характері касиєра в товаристві помічників різницких у Львові, вкрав на шкоду того товариства 700 корон і втїк, мабуть до Америки. — Станислав Баран, з Рісни польскої дав знати на полицию, що его 13-лїтна донька Мария втекла з дому ще 1 червня і щезла без слїду. — Катерина Брихта напала на ул. Домініканьскій на столяря Дуткевича і побила его тяжко за то, що він відмовив їй заплати 3 К 60 с. — Львівский псярник виловив у Львові від цьвітня аж до позавчера 534 псів, з котрих лиш 45 звернено властителям, а прочих, що не мали властителїв, убито. — Позіставлений без дозору кінь при ул. сьв. Станислава покусав в рамя Мендля Віммера, що переходив тротоаром коло него. — Асистент політехніки п. Василь Калїя згубив на головнім двірци тузин срібних ложочок з монограмом К. Р. вартости 80 корон.

— Із Снятинщини доносять про страшне убийство, якого допустили ся матїр і донька на власнім чоловіцї і батьку. Параска Дїдушко, селянка з Підвисокого, жила зі своїм чоловіком Михайлом Дїдушком в незгоді. Причиною незгоди мав бути брат Михайла, котрому він відобрав кусник поля. Дня 31 мая с. р. вечером вернув Михайло до дому і почав з жінкою сварити ся, а зі сварки прийшло до бійки. Параска вхопила макогін і кількома ударами в голову повалила чоловіка на землю. Коли упав, била его дальше, а втомившись подала макогін 22-лїтній донцї Доцї. Так обі на переміну знущали ся над трупом зо дві години. В хатї не було нікого, бо друга замужна донька спала в шопі. Відтак удала ся мати з донькою до Снятина, зголосили ся в суді і оповіли подрібно про свій злочин. Обі арештовано.

— З „Товариства для розвою рускої штуки" у Львові. На загальних зборах того товариства, що відбули ся дня 31. мая с. р., в цїли доповненя членів надзираючої ради, увійшли в єї склад: пп. В. Нагірний, дир. „Народної Торговлї", Іван Бачиньский, касиєр тов. „Днїстер", о. Лев Сембратович, архікатедральний сотрудник, А. Будзиновский, ревідент ц. к. Намістництва, А. Оприск, майстер столярский, В. Чума, урядник „Днїстра". — Перше засїданє надзираючої ради буде в суботу дня 8. червня с. р. в комнатах товариства, площа Бернардиньска ч. 8, о год. 7·30 веч.

— Розбій. Лейба Фербер, 80-лїтний старик з Янова, вибрав ся був дня 4 с. м. на весїлє свого внука до Каменоброду коло Городка. У Львові однак сїв до хибного поїзду і поїхав до Стрия. В дорозї спостеріг ся Фербер, що всїв до иншого поїзду, отже висїв в Басівцї і звідтам пустив ся пішки назад до Львова, щоби слїдуючим поїздом поїхати до Каменоброду. Тимчасом змеркло ся а до Фербера причепив ся якийсь хлописко, котрий обіцяв ся показати ему дорогу до Львова. Однак замість повести старика дорогою, він завів его до ліса, тут напав на него, здер з него одїнє, забрав готівку в сумі 5 К і кількома ударами приголомшив жида, котрий мов неживий повалив ся на землю. Злочинець думаючи очевидно, що вбив чоловіка, втїк і щез без слїду. Фербер лежав через цїлу ніч без памяти в лїсї, аж в наслїдок дїймаючого холоду і дощу прийшов знов до памяти, доволїк ся до Львова і звідси вернув назад до Янова, де тепер лежить тяжко недужий і нема надії удержати его при житю. Виновника розбійничого нападу доси не вислїджено.

— Вельманова виправа до північного бігуна. Звістний американьский воздухоплавець Вальтер Вельман, котрий хоче сего року другий раз пробовати полетїти своїм бальоном „Амеріка" до бігуна, виїхав вже з Льондону через Тремзи на Шпіцберґи (Шпилясті острови), звідки має ся розпочати виправа до бігуна. Всї участники тої виправи мали там вже вчера дня 6 с. м. з'їхати ся, щоби там поробити всякі потрібні до дороги приготовленя. Під конець червня зачнуть бальон наповняти, а в догідний день межи 20 липня а 10 серпня пустять ся у воздух. Участниками сеї виправи суть: Вальтер Вельман, майор Гірзе (Hearsey) учений офіцир армії Сполучених Держав; Ґастон Гервіє (Hervien), аеронавтичний інжинір, старший інжинір Баннерман; хірурґ др. Фавлер; Феликс Різенберґ, керманич воздушного корабля (бальона) і ще около трийцять мужа — моряки, механіки і т. д. Одному з репрезентантів бюра Райтера сказав Вельман, що воздушний корабель, котрим він тепер хоче летїти до бігуна, єсть зовсім нової конструкциї. Бальон сей єсть о 18 стіп довший як давнїйший а его сила двигана єсть о 3000 фунтів більша, отже сила двигана бальона „Амеріка" виносила би 19.500 фунтів. Бальон єсть 184 стіп довгий, має промір 52 стіп а его містота виносить 265.000 кубічних стіп. З вийнятком Цеппелінового бальона єсть се найбільший бальон, який взагалї коли зладжено. Вельман хоче через цїлий час лету позіставати в звязи

знову а з нею й бажане помирити ся зі сьвітом, зі своєю вірою, з Богом, одержати від церкви прощене свого великого гріха, хоч він і так вже страшно за него відпокутував. Тота гадка не давала ему спокою ще через богато лїт его самоти. Наконець послухав він короля, котрий не переставав взивати его до приїзду і вернув назад до Портуґалїї.

Гамір до котрого він був не привик, і житє в столици налякало его і він сховав ся в домі капітана, котрий его був привіз. В ночи повели его до королївского замку. Він був на довгій авдиєнциї у короля, при котрій була також королева. Королївска пара була глубоко тронута і давала ему місце на пустиню недалеко столицї. Але Льопез мав лиш то одно на думцї, щоби піти на прощу до Риму і там кинути ся папі до ніг та просити розгрішеня, яке міг дати лиш сам голова церкви за то, що він вирік ся своеї віри і став ся зрадником християньства.

Була то трогаюча сцена, коли той бідний окалїчений грішник ступав у вічнім містї перед цїлим народом по ступенях до престола, на котрім в апостольскій величности сидів папа окружений кардиналами, а сьв. Отець каючого ся грішника, котрий так страшно відпокутував, ослонив своєю власною мантиєю і укрив перед очами множества людий, удїляючи ему розгрішеня і благословеня. Папа приймив відтак Льопеза на приватній авдиєнциї та вволив его просьбу і приказав королеви, щоби той позволив ему вернути назад в самоту на острові сьв. Єлени. Тут жив Льопез опісля ще двайцять лїт в спокою і без обави та помер там в 1546 роцї.

Коли вже бесїда про заточників на сьв. Єленї, то треба ту пригадати, що в наших часах був сей острів вже третїй раз місцем для заточників. Підчас бурско-анґлїйскої війни, котра ще добре всїм в памяти, вивезли були Анґлїйцї бурского ґенерала Кроньє і его хоробрих товаришів на сей острів і держали їх тут аж до кінця війни. Поправдї не були то вже заточники, лиш воєнні плїнники, котрих стерегло тут анґлїйске войско в силї 700 мужа під командою полковника ґр. Бетерст (Bathurst), котрий мешкав в тім домі, що колись був побудований на помешкане для цїсаря Наполеона I.

А тепер придивім ся самому островови і его природї. Остров сьв. Єлени займає 123 квадр. кільометрів простору і єсть поправдї нічим иншим як лиш обемистим вершком високих підводних гір, що піднимають ся з глубини полудневоатлянтийского океана межи двома заглубинами, бразилїйскою і західноафриканьскою, котрі доходять до 6000 метрів глубини. При тім можна докладно пізнати вульканїчний характер острова по лявах і туфах, котрі вода з дощів і з моря повимивала та поробила з них найдивовижнїйші форми, а також і по кратерах, які ще досить добре зберегли ся на полудневім побережу.

Щоби уявити собі добре поземну пологу острова, подумаймо собі листок винограду з широко витягненими на право і на лїво кінчиками; жилочки того листка то більше як 160 потічків наповнений чистенькою як сльоза студеною і доброю до пиття водою, що пливуть глубокими ярами, нагадуючими дуже русла деяких тирольских бистриць з високими і стрімкими та рівно вигладженими стїнками. Всї они шукають собі дороги до моря і сполучають ся майже всї в одну річку, ніби тото головне реберцє на листку, котра пливе на північ і впадає до заливу, над котрим стоїть одинока на острові громада, місточко Джемставн. Подумаймо собі тепер той листок поставлений похило так, що горішний беріг листка, отже полудневий, спадає до моря стрімкими 200 до 300 метрів високими скалистими стїнами, підчас коли его площа спадає щораз більше на північ.

Межи руслами згаданих потоків тягнуть ся вижини, котрі доходять аж до 600 метрів висоти а на котрих піднимають ся знов поодинокі шпилї, з котрих найвисший, Дїяна-Пік, доходить до висоти 825 метрів. Одною із найзначнїйших з тих вижин, котрі очевидно не конче розлогі, єсть Льонґвуд, де колись „стояла" Наполеонова хата. Слово „стояла" треба виразно зазначити, бо той будинок, який тепер там стоїть, то лиш вірна копія первістного, підчас коли й той первістний королева Викторія дарувала була в 1857 р. цїсареви Наполеонови III. а той казав его небавком розібрати і перенести до Парижа.

(Дальше буде).

з землею, за помочию вужа, котрий він називає „шкіряним вужем“. Той вуж єсть 130 стіп довгий, має в промірі 15 цалів і важить около 1400 фунтів, а привязаний до лодки за помочию сталевих каблів; для охорони шкіри покритий він родом лускового панцира і має служити для переховуваня резервових средств поживи.

Вельман каже, що треба мати конче такого вужа, котрий би волочив ся по земли. Єго шкіряний вуж буде міг без трудности сунути ся по ледах і снігових полях. Провіянт, який буде в нім знаходити ся, має вистати на дорогу десяти місяців. Каюти в лодці того воздушного корабля суть триграні і досить великі, щоби в них помістило ся по 10 до 12 мужа, 12 псів і провіянт та всілякі прибори. Вельман єсть тої гадки, що зможе за 10 до 20 днів доїхати до бігуна. „Коли доїдемо до бігуна — каже він — то станемо тоді опортуністами і вибиремо до дальшої дороги просто тоту сторону сьвіта, де будемо могли сподівати ся як найменшого опору воздуха. Возьмемо з собою найновійші карти і пляни ледових сторін, яких нам понадавали всілякі правительства і ґеоґрафічні товариства і длятого буде нам все одно, чи долетівши до бігуна, будемо вертати через Аляску, чи через Сибір або Ґренляндию. Кошти тої виправи будуть виносити 50.000 до 100.000 фунтів штерлінґів, а той капітал даємо я сам і пан Віктор Лявзон“.

Телеґрами.

Будапешт 7 червня. По приїздї Цїсаря громада робітників пішла перед клюб партиї независимости, де устроїла маніфестацию за загальним правом голосованя. Поліция розігнала демонстрантів: 11 робітників арештовано.

Будапешт 7 червня. На нинїшнім засїданю сойму прийшло до дуже бурливих сцен, коли на сали появив ся пос. Вайда, (Румун) котрий свого часу відчитав був в палатї стишок оскорбляючий Мадярів. Пос. Горват крикнув: „Виносїть ся, бо дїстанете в лице!“ Вайда не звертає на то уваги, а Горват кричить: Дїстанете зараз в лице — і підходить до него. Румуньскі і сербскі посли заслонюють Вайду собою і взивають мадярских послів, щоби не нарушували достоїньства палати. Горват кричить заєдно: То наша палата! Нехай виносить ся, бо дістане в лице. Серед того крику през. Юст відкриває засїдане. Зараз забирає голос пос. Айтнер і виступає против присутности Вайди та називає єго злодюгою. Остаточно президент перериває засїдане в тій хвили прискакують посли Сомоші і Маркус, кидають ся на Вайду і викидають єго із салї, хоч він окружений румуньскими і сербскими послами боронить ся. Чути голос квестора: „Не дотикати Вайди! В угорскім парляментї не повинно щось подібного дїяти ся“. Але мимо того виносять Вайду із салї серед страшенного роз'яреня послів. Відтак вернули посли до салї і засїдане відбувало ся дальше а Вайда з кількома товаришами вийшов з парляментарного будинку.

Лїсбона 7 червня. Тутешну раду міску розвязано а на єї місце установлено адмінїстрацийну комісию.

Лодзь 7 червня. Кількома вистрілами з револьвера зранено тяжко Ернеста Арнеккера, директора гарбарнї Карша. Замах той стоїть в звязи з непорозумінями страйковими. На улици застрілено робітника Фр. Цеплуху лїт 22 і постріленo 17-лїтного робітника Кравзого.

Мадрид 7 червня. В дальшім процесї о замах на короля, кількох сьвідків потвердило, що Феррер в день замаху був в Барцельонї. Якийсь журналїст перечить, мов би Феррер був анархістом: то лиш ультрамонтани ведуть борбу против него. Бурший посол і редактор ґазети „Progreso“, Леру, каже, що в Барцельонї уважають Феррера за невинного.

Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок краєвого Товариства кредитового урядників і сьвящеників, стоваришеня** зареєстр. з обмеж. порукою у Львові, за місяць май 1907 р.

I. Стан довжний:		Кор. с.
1. Удїли членьскі . . .		63.808·48
2. Фонд резервовий . . .		6.307·19
3. Вкладки щадничі . . .		—·—
а) стан на початку р.	К 245.027·77	
б) вложено до 31/VI.	К 66.791·84	
в) вийнято „ „	К 44.910·64	
позістає з кінцем місяця .		266.908·97
4. Кредит банковий . . .		102.810·79
5. Позичка в гал. фонді проп нац.		25.000·—
6. Сальдо відсотків . . .		13.066·16
7. Не піднята дивіденда . .		2.223·—
8. Зиск за рік 1906 (решта) .		610·91
Сума .		480.735·50

II. Стан чинний:		
1. Пожички да скрипти і векслї:		
а) стан на початку р.	К 388·941·40	
б) удїлено до 31/IV.	К 156.926·—	
в) вплачено до 31/VI.	К 80.465·64	
стан з кінцем місяця . .		465.401·46
2. Кошти адмінїстрациї . .		3.569·01
3. Кошти спору . . , .		301·02
4. Цїнні папери фонду резервового		1.507·50
5. В щадници почтовій (оборот чек·)		434·10
6. Движимости		775·70
7. Льокациї в Товаристві і банках .		3.518·27
8. Рах. ріжних сторін . . .		3.708·58
9. Готівка в касї з днем 28/II. 1907		1.519·86
Сума .		- 480.735·50

Членів прибуло с. р. 104, убило 6, остає з кінцем мая 1907, всїх членів 1046 з 1489 деклярованими удїлами в сумї 74.450 К. Удїл членьских К 59 (може бути вплачуваний ратами); вписове 2 К. Товариство приймає вкладки щадничі на $4^1/_2$%, позички удїляє на 7%. Обезпечує на житє в віденьскім „Beamten-Verein-ї“ і Товаристві краківскім і удїляє дотичних інформаций безплатно.

— **„Народний Дім“** в Мостисках, товариство зареєстроване з обмеженою порукою. Дирекция сего тов-а розіслала V справоздане з дїяльности і рахунків за 1906, з котрого виймаємо отсї важнїйші:

Членів числило товариство з кінцем грудня 1906 року 1058 членів а то: Господарів селян 961; сьвящеників 24; міщан властителїв реальностий 17; урядників 17; купців, промисловців і ремісників 11; адвокатів і лїкарів 9; професорів і учителів 4; брацтв церковних і читалень 2; инших осіб 13.

Удїли членів виносили з кінцем грудня 1906 р. 26.720 К, з того вплачених 20.004 К.

Солїдарна одвічальність членів в 3-разовій висотї деклярованих удїлів виносить 80.160 К.

Фонд резервовий 2.806 К, з того 715 кор. на льокациях.

Цїле власне майно в удїлах і фондї резервовім: 22.811 К.

Вкладки щадничі з кінцем грудня 1906 виносили: 73.981 К (прибуло в порівнаню з попереднім роком 7.699 К.) Від вкладок щадничих плачено 5 прц.

Стан позичок: Позичок удїлено в 1906 р. 188.009, а разом з попереднього року 289.140 К. З того сплачено 151.247 К., позістало 137.893 на 1907 р. — Стопа процентова від позичок скриптових 7% і 1% на адмінїстрацию та 2% від незаплачених рат. Стопа процентова від позичок векслевих 7% і 1% додатку на адмінїстрацию.

Чистий зиск з 1906 р. виносив 781 К 40 с., котрий розділено як слїдує: 78 К 14 с. (10%) до фонду резервового; 517 К 50 с. (5%) дивиденда; 100 К ремунерация для дирекциї; 85 К 76 с. на специяльну резерву.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середноевропейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32** 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*,
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).